

РЕШЕНИЕ

№ 6481

гр. София, 18.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 05.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **9111** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК, във вр. с чл.172, ал.5 от ЗДвП.

Административното дело е образувано по жалба от В. Б. Р., ЕГН [ЕГН] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-0304-000289/26.07.2020г., издадена от А. Г. А., на длъжност полицейски инспектор към ОДМВР - Б., РУ Н., упълномощен със заповед № 251з-209/18.01.2017г., с която на В. Р., на основание чл.171, т.2а, бук.“а“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – Прекратяване на регистрацията на ППС ЗА СРОК ОТ 6 МЕСЕЦА.

С жалбата се иска отмяна му като неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

В с.з. жалбоподателя, се явява лично и поддържа жалбата на наведените в нея основания.

Ответникът - не се явява и не се представлява.

Представител на СГП не се явява.

От фактическа и правна страна.

Съдът намира, че жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл.149,

ал.1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването. Разгледана по същество е неоснователна.

Акт за установяване на административно нарушение № 326767/26.07.20г. (л.6 от делото) е съставен на Д. А. Д. с ЕГН [ЕГН], затова, че на 26.07.20г. около 2.00 ч. в [населено място] при проверка е установено, че е неспособен.

Със заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-0304-000289/26.07.2020г., издадена от А. Г. А., на длъжност полицейски инспектор към ОДМВР - Б., РУ Н. (л.5 от делото), на основание чл.171, т.2а, б.“а“ от ЗДвП е наложена на В. Р. принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б.“а“ – прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца. В мотивите на заповедта е посочено, че на процесната дата, собствения му лек автомобил Нисан микра с рег. [рег.номер на МПС] се управлява от Д. Д., който не притежава свидетелство за управление на МПС.

Заповедта е връчена на 28.07.20г., видно от направеното на нея отбелязване и е обжалвана с жалба вх.№ 304000-11023 /03.08.20г., подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК.

Съобразно разпоредбата на чл.168, ал.1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК.

Съгласно чл.172, ал.1 ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със заповед № 251з-209/18.01.2017г. (л.11 от делото) на директора на ОД на МВР [населено място], на основание чл.172, ал.1 от ЗДвП, са делегирани правомощия на изрично посочени длъжностни лица, включително и полицейските инспектори в сектор „Пътна полиция“, да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки, с оглед на което процесната заповед се явява издадена от компетентен орган, в рамките на неговите правомощия.

В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до нарушаване правото на защита на лицето. Действително жалбоподателят не е било уведомен за образуваното производство, но това в случая не е процесуално нарушение. Като всяка една принудителна административна мярка, процесната има преустановителен и превантивен характер, поради което при констатиране на съответното административно нарушение законът изисква предприемане на незабавни фактически действия, в случая прекратяване на регистрацията на МПС. Ето защо, изрично в заповедта е посочено, че нейното действие е считано от 26.07.20г., когато са свалени и регистрационните номера на автомобила, видно от съставения АУАН. Тази незабавност на предприеманите действия изключва възможността за уведомяване на заинтересуваните лица. В случая, преди да издаде заповедта административният орган е изпълнил задължението си по чл.36, ал. 1 от АПК, като е събрал доказателства за релевантния факт – кой е собственик на управлявания от неспособно лице лек автомобил и спрямо него е наложил ПАМ.

Заповедта е издадена в предвидената от законодателя писмена форма, като тя е мотивирана, тъй като съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Заповедта е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби на закона. Съгласно чл.171, т.2а, б.“а“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

Видно от посочената разпоредба, тази ПАМ се прилага за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения на собственик на пътно превозно средство. Доколкото не е налице спор по делото, че Р. е собственик на превозното средство на което е прекратена регистрацията, правилно същият е определен като адресат на заповедта. В този смисъл неоснователни са направените от жалбоподателя възражения, че е предоставил автомобила на дъщеря си, а тя била подведена от извършителя, че притежава свидетелство за управление, каквото всъщност никой не твърди, че последния притежава. Законодателя изрично в нормата на чл.171, т.2а, б.“а“ от ЗДвП, е предвидил, че ПАМ се налага на собственика на автомобила, без значение дали той лично или друго лице е предоставило управлението на МПС, поради което и административният орган има задължението да издири единствено собственика на автомобила, но не и всяко друго трето лице имащо отношение към случая. Съответно за налагането на процесната ПАМ е ирелевантно кое е лицето предоставило автомобила за управление, поради което и незнанието на собственика, че автомобилът му е предоставен за управление на неправомерно лице, не води до отпадане на основанията за налагане на процесната ПАМ, още повече, че жалбоподателят, като собственик се предполага, че във всеки един момент би следвало да знае къде се намира неговата вещ, в случая автомобил.

В случая са налице и основанията за налагане на процесната ПАМ, тъй като от събраните по делото доказателства се установява, че МПС е било управлявано от Д., за който в заповедта се сочи, че е неправомерно, като от жалбоподателя не се твърди и не се установява положителния факт този водач да е бил правоспособен да управлява МПС към 26.07.20г.

При определяне срока на наложената ПАМ, административният орган правилно е преценил конкретните обстоятелства и е определил минималния предвиден от законодателя срок – 6 месеца. В този смисъл липсата на мотиви за определяне срока на наложената ПАМ, не води до нейната незаконосъобразност, тъй като такива биха били необходими при определяне на срок различен от минималния.

В случая, не са налице и отменителни основания по смисъла на чл.146, т.5 от АПК, тъй като процесната заповед е издадена в съответствие с целта на закона. Наложена ПАМ има превантивен характер и цели осуетяване възможността на деца да извърши други подобни нарушения. Също така, с нейното прилагане се изпълнява и целта на чл.22 от ЗАНН, във връзка с чл.171 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения от

водач, който управлява МПС без да е правоспособен, тоест тя има и преустановителен ефект.

По изложените съображения, следва да се приеме, че правилно административният орган е наложил на жалбоподателя процесната принудителна административна мярка, след като е установил наличието на материалноправните предпоставки, предвидени в нормата на чл.171, т.2а от ЗДвП, а подадената жалба, като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Б. Р., ЕГН [ЕГН] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-0304-000289/26.07.2020г., издадена от А. Г. А., на длъжност полицейски инспектор към ОДМВР - Б., РУ Н., упълномощен със заповед № 251з-209/18.01.2017г., с която на В. Р., на основание чл.171, т.2а, бук.“а“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – Прекратяване на регистрацията на ППС ЗА СРОК ОТ 6 МЕСЕЦА.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

СЪДИЯ: